

Beyaz Kelebek

– CnnBİLGEHAN · 14 Kasım 2011

Karlı dağlar arasında saklı kalmış bir köy...

havası, suyu, her şeyi ile tertemiz doğası, masmavi gökyüzü ile insanların içini ferahlatan bir duruşu var bu köyün. Yakınından geçen bir tren yolu ve yaklaşık bir kilometre yakınında bir tren istasyonu... Otuz haneli olan bu köyde herkes ağırlıklı olarak çiftçilikle uğraşır, geçimini onunla sağlardı. Bir bakkal olan Hüsamettin amca ekmek parasını o küçük köhne bakkal dükkânından sağlardı. Bir de sağlık ocağında ve okulda çalışanlar köyde çiftçilikten farklı bir işle uğraşmış oluyorlardı. Unutmadan eklemek gerekirse bir de istasyon şefi vardı. Bu şirin köyün yakınındaki tren istasyonunda trenlerle baş başa olan üç çocuk babası Mehmet Efendi...

Sağlık ocağında çalışan sevil doktor ve emel hemşire, gece gündüz demeden herkesin yardımına koşuyorlardı. Sevil doktor tıbbiyeyi İstanbul Cerrahpaşa'da bitirmiş, hanım hanımcık bir genç bayandı. Yaşı daha 25 bile değildi. Bu köy onun ilk tayininin çıktığı yeri. Sanki gözlerini burada açmıştı o. Seviyordu burayı. İstanbul'un kozmopolit yapısından ve riyasından uzak, ferah ve güvenilir bir yaşamı vardı bu köyün. Köydeki herkes de onu kendi kızı gibi görüp onunla ilgilenirdi. Ayşe teyze ekmeğini yapar, Fatma teyze turşusunu kurar ve... Hayat böyle devam ederdi. Ona ve emel hemşireye, köyde yalnız yaşayan Firdevs teyzenin evinde kalması için ısrar etmişler; onlar da fazla şansları olmadığı için orada kalmayı kabul etmişlerdi.

Aslında iyi de olmuştu onlar için. onlar anne ve babalarından uzakta, yalnızlıklarını Firdevs teyze ile gideriyorlardı. Firdevs teyze de ölen kocası Eşref beyden sonra, hayatı boyunca hiç olmayan çocukları yerine koyuyordu onları. Böylece birbirlerini daha rahat anlayabiliyorlardı. Hayat onlar için dostane ve arkadaşça geçiyordu. Emel hemşire de İzmir'de okumuş bir bayandı. Onun geldiği üçüncü köydü burası. Yani, Doktor seville yardımcı oluyor acemi kaldığı durumlarda engin tecrübesi ile ve işleri kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Yaşı 30 olmasına rağmen bir türlü evlenememiş, kendi halinde iyi bir insandı. Sevil doktor ile iyi anlaşıyordu.

Sağlık ocağı küçük ama sevimli bir yeri. Tıbbi açıdan pek yeterli olmasa da kendi kendilerini idare etmeye çalışıyor, çok daha vahim ve acil durumlarda yakındaki kasabaya gidiyorlardı. Köyün bir de küçük mü küçük bir ilkokulu vardı. Burada da Orhan öğretmen, olanaklarının az olmasına rağmen köyün çocukları için elinden geleni yapıyordu. Onlara mümkün olduğunca iyi ve güzel şeyler öğretmeye çalışıyordu. Zaten öğrenci sayısı da yaklaşık 20 kişiydi. Başka öğretmen olmadığı için de birinci sınıftan beşinciye kadar bütün sınıfları aynı dersliğin içinde kendi okutmaya çalışıyordu. Orhan öğretmenin en çok sevdiği öğrencisi, her zaman "o benim beyaz kelebeğimdir" diye iltifat ettiği Elif idi.

Bir gün yağmur birden bastırmıştı. Bahçede oyun oynayan Elif kendini kapının önünde duran eski tahta sedirin üzerine attı ve orada bulunan minderi üzerine çekti. Yağmuru çok severdi elif. Henüz altı yaşındaydı. Babası da onun gibi yağmuru çok sever: "rahmettir kızım bu, rahmet..." deyip onun sevgi duygularını paylaşırdı. Elif minderin altında iken hayal kurmaya başlamıştı. Hasta olan babasının iyileştiğini ve onunla bu yağmurun altında oyun oynadıklarını düşünmüştü. Sonrada babasının yeniden işinin başında gelip geçen trenlere düdüğü ile işaret verirken düşünmüştü. Hayalleri öyle güzel ve öyle coşkuluymdu ki ablasının pencereden onu çağırdığını neden sonra duyabildi. "Elif! gir içeri! İslanıp hasta olacaksınız."

Elif aldırış etmedi. Bir müddet sonra ablası yeniden pencereye çıkıp; "elif! babam seni merak ediyor. Neden içeri girmiyorsun?" dedi. Elif, babasının kendisini çağırdığını duyunca dayanamayıp hemen içeri girdi. Babası Elif'i görünce: "Nenişim, nerelerdesin sen? Merak ettim, kortum; ıslanıp hasta olacaksınız diye. Canım yavrum." deyip sarıldı küçük kızına. Elif'in o kadar hoşuna gitmişti ki babasının onu merak etmesi, göğsüne doğru sokuldu iyice. O kadar hoş, rahat ve emin hissediyordu ki kendisini babasının sıcak göğsünde bir kedi yavrusu gibi uyuyup kalmıştı.

Elif'in yıllar sonra hatırlayabildiği tek anısıydı babasıyla olan. Çünkü bu olaydan bir müddet sonra babası fenalaşıp hastaneye kaldırılacaktı.

Doktorlar acı bir haber verdi bu aileye, babaları ağır hastaydı ve sayılı günleri vardı. Bu kötü haberi annesi Elif'e pek sezdirmek istememişti, ama elif her şeyin farkındaydı. Babasının öleceğini çocuk yüreği ile fark ediyor, Allah'ın ona vermiş olduğu sabırdan olsa gerek hiç bir tepki gösteremiyordu. Gerçi o küçük yürek ölümden ne anlardı ki! Daha küçücük bir çocuktu o. Ölümü bir yolculuk gibi görüyordu. Babası bir daha iyileşip onlarla oyun oynamadı, ama elif ona sarılıp sıcaklığını hissetmesi yetiyordu. Babası ile hemen hemen her gün gittiği tren istasyonunda birlikte çaldığı düdüğü ve onunla oynadığı oyunlar bir türlü aklından çıkmıyordu.

Ve o gün gelip çatmıştı. Elif köy okuluna gidiyordu. o gün her günkü gibi normal başlamıştı. Birinci derste birden sınıfa tanımadığı bir çocuk girip; "Elif Güleç bu sınıfta mı?" diye sordu. Öğretmen ne yapacaksın elif'i deyince çocuk: "babası ölmüş, evden çağırıyorlar" dedi. Elif öğretmene baktı, öğretmen elif'e... Bakışlarının kesiştiği noktada öğretmen "hadi git" anlamında bir işaret yaptı. Elif çantasını alıp çıkarken, öğretmen; "Baban hasta mıydı Elifçiğim?" diye sordu. Elif konuşmadan başını sallayıp, kafasında bir sürü düşünce ile evinin yoluna koyuldu. Eve giderken yol boyunca; "acaba gerçekten babam öldü mü?" diye düşünüyordu. Evinin kapısına geldiğinde kapının önündeki kalabalığı görünce babasının öldüğünü düşünüp onu sağken bir kez daha göremediği için üzüldü ve kalabalığın arasında sıyrılıp babasının yattığı odaya doğru yöneldi. İçerisi o kadar kalabalıktı ki, daha fazla ilerleyemiyordu. Kafasını insanların arasından uzatıp içeri doğru baktığında babasının hala canlı olduğunu fark etti. Babası ablasının elinden tutmuş tanımadığı birilerine yalvarıyordu adeta: "lütfen, lütfen çabuk olun, Allah rızası için..." diyordu. Herkes kime diyor diye düşünürken babası birden; "Anne! Anne! Ne olur söyle yanındakilere çabuk olsunlar." diyordu. Elif birden babaannesinin sağ olmadığı hatırladı. Peki, babası kime anne diyordu.

O yaşlarda bununu sebebinu bilemiyor bir çözüm bulamıyordu. O da içeri girip babasının elinden tutmak istedi ama bir el omzundan tutup onu geri çekti. Bu anneanesi idi. Ona; "hadi sen git ve karşı dağdan biraz çiçek topla" dedi. Elif gitmek istemedi bir türlü. "gitmiycem, ya babam ölürse ve onu göremezsem" dedi. Anneanesi: "hayır babana bir şey olmayacak. Sen git babana çiçek topla" dedi. Elif çaresiz, aklında bin türlü soru ile mecburen yola koyuldu. Yolda giderken uzaktan gelen trenin sesinde babasını düşündü. Babasının hareketlerini ve bu amansız hastalığın ona yaptıklarını. Oysa bu sabaha kadar babası hasta bile olsa her şey normaldi. Peki şimdi ne odluda babası birden böyle fenalaştı? Hep kafasını tırmalayan o soru vardı: "Ya babam ölürse!" bir türlü kafasından bu soruyu çıkartamazken birden bir ses ona seslend: "Elif! Elif! Baban öldü mü?" Bu komşularının kızı Aynur ablaydı. Elif şaşkın ve üzgün bir halde bilmiyorum ifadesi ile kafasını salladı.

Elif çiçek toplamaya gitmişti gitmesine ama bir türlü içi rahat etmiyordu. Birden içinde bir şey koptu sanki; "ne olursa olsun odaya girip babamı göreceğim" diyerek koşa koşa evine geri döndü. Eve dönüp babasına yetişmek istiyordu ki bahçe kapısına yaklaştığında evden annesinin feryatlarının yükseldiğini fark etti. "erim, beyim, evimin direği bizi bırakıp nereye gittin" diyordu. Elif son bir umut, hızla içeri girdi. Bir de ne görsün. Babasını soğuk bir betona yatırmışlar ve karşı komşuları olan yaşlı teyze onun çenesini bağıyor. Annesi neden sonra onu fark etti. "Geldin mi kuzum? Baban..." Elif koşarak; "anne" dedi. "Babam... babam üşüyecek... niye onu betona yatırdınız?" Elif'in annesi ağlıyordu. Küçük kızın bu sorusu karşısında bir ara durdu. Kızına ne cevap vereceğini bilemeden, sorulan sorudaki masumiyet fark ederek yanında oturan bayanlara baktı. "Kızım, canım" dedi "babam üşümez artık, o öldü". "Hadi, hadi babanı öp son bir kez" dedi. Elif nedenini bilemediği bir şekilde korktu. Çünkü ölüm neydi anlayamadığı, idrak edemediği, bilemediği ama küçük yaşta öğrenmek zorunda kaldığı bir gerçektir. annesi bunu fark edip; "bak istersen ilk önce ben öpeyim" dedi ve babasının alnına bir öpücük koydu. Elif annesinin öptüğünü görünce rahatlayıp oda öptü babasını. Annesine; "Anne, babam ölmemiş, o hala sıcak" dedi. Annesi çaresiz ağlaması feryada dönüşerek; "yavrum, güzel yavrum o birazdan soğur" diyebilirdi.

Elif içten içe, babasının ölümünü kabul etmek istemiyordu. Daha onunla yaşayacağı çok güzel günler vardı. Üstelik annesi, her ne kadar onu kucağına alsada, o evde kimsenin onu babası kadar çok sevmediğini biliyordu. Hiç kimse babası kadar ona sevgisini belli etmiyordu. Belki de fark ettiği, hissettiği ve yaşadığı tek sevgi bağının elinden kayıp gitmesine tahammül edemiyordu. Belki annesi, ablası gibi feryat ederek ağlayamıyordu ama içinde kopan fırtınaları kendisi çok iyi biliyordu.

Etrafta hastanın vefat ettiğini söylenince, bir ambulans yanaştı kapıya. Elif pencerenin korkuluklarından bakıyordu. Beyaz giysili amcalar gelip babasını sedyeye koyup götürüyorlardı ki annesinin içeride yere düştüğü fark etti. Akrabaları onu somyaya çıkarıp yatırırken elif ağlamaya başladı. Sandı ki babasının yanında annesi de gidecekti, yani ölecekti. İnsanlar annesine kızdılar; "kendine gel bak çocukların sana bakıp korkuyorlar, sana bir şey oldu zannediyorlar, lütfen kendine gel..." diyorlardı. Bir yandan da akrabalar elif'i teselli ediyorlardı. Bir şey yok kızım bak annen iyi diyorlardı. Elif yaşlı gözlerle annesine bakıyor. Onu da kaybedersem diye ödü kopuyordu. Elif babasına mı yoksa annesine mi üzölsün,

anlayamıyordu.

Pencereden bahçe kapısına doğru baktı ve babasının beyaz kefene sarılmış cansız bedeninin bahçe kapısından çıkışını son kez gördü. Çocuk hali ile içinde adeta bir şeyler kopuyordu. Çektiği acıyı kimseye anlatamıyordu. Çünkü kimse ona bakmıyordu. Bir anda o küçücük hayatı gözlerinin önünden geçti. Babası ile ilgili neler hatırlıyordu biraz düşündü ama kafası o kadar dolu ve şaşkındı ki her şey bir anda birbirine girdi. Ağlıyordu bir yandan da. Aslında ölümün tam anlamını bilmiyordu.

Babasının son dönemlerinde annesi ona babasının ölüp cennete gideceğini söylemişti. Hatta bir gün babasının yanında bunu ağzından kaçırdı; "Babacığım, sen ölüp cennete mi gideceksin?" diye sordu. Sofrada hep birlikte yemek yedikleri için annesi ile o an göz göze geldi. Annesi öyle öfkeli baktı ki elif bir anda korku ile babasına yanaştı. Babası annesinin bu bakışını fark etti ve "kızma çocuğa" dedi ve cümlesine devam etti. "Evet kızım..." Aynı cesaretle; "Peki, bir daha gelmeyecek misin baba?" dedi elif. babası : "hayır, ama öyle korkulacak bir şey değil bu. Bir gün bizim istasyona bir tren gelecek ve beni alıp götürecektir, ancak daha sonra tekrar görüşeceğiz; yani senden ayrılmış sayılmayacağım. Ölüm inanlar için bir son değildir" dedi. Elif o sözlerin neler anlatmaya çalıştığını uzun süre anlayamamıştı. Babasını o kadar çok seviyordu ki, ondan ayrılmak elif'i aslında korkutuyordu. Bazen babasının sağlığı yerinde iken abisi ve ablası ile oyun oynadıklarını hatırlardı Elif. Boğuşurlardı, babası nefes nefese kalır yine de çocukları ile oynamaya bayılırdı. Peki, bu beyaz kefene sarılı olan babasını bu amcalar nereye götürüyorlardı? Hani trenle gidecekti babası? Hani tam bir ayrılık olmayacaktı?

Elif belki de bir mezarlığı ilk kez görecek ya da hafızasında ilk kez bu kadar yer yapacaktı. Mezarlığa gittiklerinde büyük bir kalabalık vardı. Annesi ablası abisi ağlıyordu. Elif ağlamıyordu. Çünkü yaşadığı şeyin çok farkında değildi. Ya da Allah'ın ona verdiği güç ile ayakta durabiliyordu. Bir ara erkeklerin olduğu kalabalığa doğru yürüdü. Aralarından sıyrılıp kalabalığın arasında nereye bakıyorlar diye bakmak istedi. Erkeklerin baktığı yerde babası vardı. Babasının ayaklarında ve ense bölümünde ipler geçirilmişti. Bir adam onu yıkıyordu. Elif içinden babasının canının acıdığını düşünüp ortanca dayısına: "babamın canı acımaz mı? bu adam niye böyle yapıyor?" diye sordu. Hayatın daha başındaydı ve galiba babasını kaybederek hayata 1-0 yenik başlamıştı bile. Ne yapacaktı, şimdi ne olacaktı, kimse bu sorunun cevabını bilmiyordu. Beyaz kelebek kısacık ömründe bir güne sığdırılabilecek kısa bir mutluluk yaşamıştı... Babası ile istasyonda geçen altı kısa yılı hiçbir zaman unutmuyacaktı. Her tren gördüğünde onu hatırlayacağı bir hayatta, belki de yapayalnız... Canan BİLGEHAN